

PRAWORZĄDNOŚĆ

WYDANIE SPECJALNE

Nr 12

Od redakcji

"Praworządność" ukazuje się stosunkowo rzadko, zdarza się, że pomiędzy wydaniem kolejnych obszernych numerów mija kilka miesięcy. Najbliższy (XIII) numer przekazany został redakcji technicznej, zanim jednak znajdzie się w kolportażu, minie kilka tygodni. Tymczasem w połowie stycznia rozpocznie się w Warszawie Kongres Intelktualistów w Obronie Pokojowej Przyszłości Świata. W tej sytuacji postanowiliśmy wydać kilkastanowicowy specjalny numer szkicując w nim tło, na którym zaproszeni intelektualiści debatować będą nad przyszłością świata.

Numer ten składa się z 4 części. Pierwsza zawiera nieco informacji o Kongresie Intelktualistów w Obronie Pokojowej Przyszłości Świata. Drugą stanowi oświadczenie Z. Bujaka wydane z okazji Kongresu. W trzeciej przedstawiamy sylwetki wybranych więźniów politycznych - więcej uwagi poświęcamy tym razem uwieźnionym polskim naukowcom. Czwartą część stanowi lista więźniów sumienia sporządzona na podstawie informacji, którymi dysponowaliśmy w dn. 8 stycznia 1986 r.

Kongres Intelktualistów w obronie pokojowej przyszłości świata

Nieco ponad dwa miesiące temu władze PRL ogłosiły, iż podejmują wobec więźniów politycznych "akcję humanitarną". Zabiegano o nadanie jej szerokiego rozgłosu. Nie była to ani amnestia - ta obejmuje wszystkich, którym zarzucono określone czyny, akt łaski, którym darowuje się lub łagodzi kary. "Akcja humanitarna" była substytutem amnestii obiecywanej przez gen. Jaruzelskiego pod warunkiem uzyskania zadowolającej władze frekwencji w jesiennych wyborach parlamentarnych. Decyzję o tym, kogo potraktować humanitarnie delegowano w ręce prowadzących śledztwa organów wykonawczych. Sama akcja polegała na zwolnieniu do chwili rozprawy sądowej niektórych, wybranych spośród oczekujących w aresztach na procesy. W stosunku do skazanych, wobec których zapadł już wyrok, polegała na udzieleniu przerwy w odbywaniu kary. Ostatnio władze poinformowały o zakończeniu tej akcji.

W więzieniach i aresztach śledczych przebywa nadal z przyczyn politycznych około 220 osób. Znacznej większości z nich zarzuca się korzystanie w tej lub w innej formie z wolności słowa, a więc druk, kolportaż, autorstwo tekstów, nadawanie audycji radiowych, megafonowych bądź telewizyjnych, rozrzucenie ulotek, nalepianie afiszów, pisanie haseł na murach. Inni więzieni są za odmowę pełnienia służby wojskowej lub złożenia sprzecznej z ich siumieniem przysięgi. Jeszcze innym fałszywie zarzuca się popełnienie przestępstw kryminalnych. Wśród więźniów politycznych znajduje się 17 kobiet.

Warto na koniec wspomnieć, że dążąc do zapewnienia psychicznego komfortu oradującym intelektualistom, odwołano w ostatniej chwili procesy polityczne, które miały odbyć się w Warszawie o zbliżonym do Kongresu terminie. Bezterminowo odłożono więc sprawę rewizyjną w sprawie W.Frasyniuka, B.Lisa i A.Michnika, opóźniono proces KPN, przełożono proces drukarzy T.Markiewicza i E.Broniarka. Tak przedstawia się tło, na którym odbędzie się Kongres.

Komitet organizacyjny kongresu liczy ponad 100 osób - większość figurujących na liście nazwisk nie dziwi, kilka, niestety, tak.

Zaproszenia skierowano do ponad 400 uczonych, pisarzy, artystów i polityków z krajów nie wchodzących w skład Układu Warszawskiego. Lista osób, których obecność pożądana jest przez organizatorów kongresu obejmuje wiele głośnych nazwisk, między innymi: Ch. Aznavour, W. Allen, M. Bejart, I. Bergman, F. Fellini, A. Kurosawa, B. Kreisky, K. Waldheim, P. Trudeau, H. Wilson. Tym bardziej rzuca się w oczy, że na liście zaproszonych gości ani zaproszonych instytucji nie znaleźli się przedstawiciele zachodnich ruchów pokojowych, takich jak END itp. Na kongresie nie są też pożądanymi laureaci pokojowej nagrody Nobla z ostatnich lat, tacy, jak H. Kissinger czy D. Tutu, nie mówiąc już o A. Sacharowie i L. Wałęsie.

Interesujące jest też całkowite niemal pominięcie hierarchii Kościoła Rzymsko-Katolickiego.

Kongres, który ma bronić pokojowej przyszłości świata planowany jest więc z wyłączeniem osób, które o pokój od lat zabie -

gają. Już z pobieżnej analizy list zaproszonych gości wynika, że nie o pokojową przyszłość świata tu chodzi. Powstaje więc pytanie - o co walczą i do czego zmierzają organizatorzy kongresu?

Być może wskazówki szukać należy w historii. W sierpniu 1948 r. odbył się we Wrocławiu Międzynarodowy Kongres Intelktualistów w Obronie Pokoju. Działo się to w chwili względnej politycznej ciszy, w której pociągano do pacyfikacji i sowietyzacji kraju. Cisza, jaka zapanowała pomiędzy sfałszowaniem wyborów parlamentarnych i praktyczną likwidacją PSL a ostateczną rozprawą z PPS. Jednym z ważniejszych zadań kongresu było usankcjonowanie w oczach światowej opinii nowych, komunistycznych władz PRL ze świeżo wybranym Prezydentem, Bolesławem Bierutem, na czele. Po-koju kongres nie ocalił, wkrótce wybuchła wojna w Korei, jego uczestnicy przyczynili się natomiast do "normalizacji sytuacji" i "wyjścia z izolacji" rządu warszawskiego.

Oświadczenie Z. Bujaka z okazji Kongresu Intelktualistów

Propaganda polityczna zniekształca słowa i pojęcia, kaleczy je, odbiera im znaczenie i ludzki sens. Do takich kaleczonych pojęć należy słowo pokój, które traktowano nieraz jako zasłonę dla uprawiania przemocy i prowadzenia wojen, którym państwa lub ideologie usiłowały zawłaszczyć. W ciągu podwojennego czterdziestolecia polska opinia publiczna mogła często obserwować jak pod hasłem pokoju organizowano przedsięwzięcia, które służyły złym celom i które godziły w dobro naszego kraju. Tak było w 1948 r., kiedy kongres intelektualistów w polskim Wrocławiu został potraktowany jako instrument pogłębienia napięć w świecie, a odbywał się w czasie, gdy w Polsce następowała spieszna stalinizacja i wzrost represji politycznych. Tak jest teraz, gdy zwołany został do Warszawy "kongres intelektualistów w obronie pokojowej przyszłości świata".

Impreza ta, zorganizowana rzekomo z "prywatnej inicjatywy", stanowi w rzeczywistości element kampanii propagandowej mającej przekonać Polaków, że świat już uznał sytuację w Polsce za "znormalizowaną". W Polsce władza pozostaje w konflikcie z własnym społeczeństwem, chcąc je zmusić do wyrzeczenia się elementarnych praw i aspiracji. W więzieniach przebywają nadal setki ludzi represjonowanych za poglądy i działania zgodne z Paktami Praw Człowieka i z konsekwencjami Międzynarodowej Organizacji Pracy. Władze, które użyły czołgów i karabinów przeciwko własnemu narodowi, które odrzucają idee dialogu z własnym społeczeństwem - występują teraz w roli mentorów międzynarodowej moralności. Wrona, symbol stanu wojennego w Polsce, stroi się w pióro gołębia pokoju.

Naród polski, ciężko doświadczony przez wojnę, pragnie pokoju. W roku 1986, uznanym przez Organizację Narodów Zjednoczonych za rok pokoju, coraz szersza powinna być świadomość, że ludzkość potrzebuje pokoju i że trwały pokój wiąże się z ładem moralnym, z prawdą, ze sprawiedliwością. Ruch "Solidarność" uważał zawsze ideę dialogu i działania środkami pokojowymi za

swoją naczelną zasadę. Spotkało się to ze zrozumieniem ze strony międzynarodowej opinii publicznej, czego wyrazem było przyznanie Pokojowej Nagrody Nobla przewodniczącemu naszego związku, Lechowi Wałęsie. Uważamy, że solidarność ludzi i narodów powinna stać się potężną siłą budującą sprawiedliwy i pokojowy ład. Chcemy pokoju dla Polski i dla świata: pokoju opartego o poszanowanie praw osady ludzkiej i praw narodów do własnej tożsamości i do swobodnego kształtowania swej kultury. Dlatego z najwyższą uwagą i szacunkiem słuchaliśmy oświadczenia noworocznego Jana Pawła II, wskazującego, że pokój jest wartością niepodzielną i że niepokój jest wrzucaniem tej idei w służbę "ideologów i systemów politycznych, których ostatecznym celem jest panowanie". Dlatego też z uznaniem myślimy o tych instytucjach i osobach, które odmówiły uczestnictwa w warszawskiej imprezie. Rozumiemy, że podjęły tę decyzję właśnie w poszanowaniu dla pokoju jako wartości i solidarności z narodem polskim.

O tych zaś, którzy z różnych powodów, ale w intencjach realnego służenia idei pokoju zdecydowali się na udział w Kongresie będziemy oczekiwali, że potrafią przełamać mechanizm manipulacji politycznej i głosem prawdy będą służyli rzeczywistości pokojowej przyszłości świata.

W więzieniach PRL:

Przedstawiamy sylwetki wybitnych więźniów politycznych, przebywających obecnie w więzieniach i aresztach śledczych PRL. Dokonując wyboru pominieliśmy osoby, których uwięzienie wywołało największy rozgłos i o których wielokrotnie pisano. Brakuje więc tu sylwetki W. Frasyniuka, B. Lisa, i A. Michnika skazanych z pogwałceniem elementarnych praw do obrony. Brakuje aresztowanych T. Jedynaka, S. Jaworskiego i innych. Pomimo to dokonany wybór nie jest w pełni reprezentowany. Nieco więcej uwagi poświęcamy w nim pozbawionym wolności polskim uczonym.

SFINGOWANY PROCES

Dnia 11.XI.br. po Mszy św. odprawionej o godz. 19 w kościele Św. Karola Boromeusza z okazji 67 rocznicy odzyskania niepodległości Polski, p.dr Antoni Lenkiewicz wygłosił prelekcję o Józefie Piłsudskim. Po prelekcji, o godz. 20.40, Ojciec Józef Szańca i dr Lenkiewicz wyszli z kościoła wyśmienicie od ulicy Kruczej w towarzystwie kilku osób, uczestników prelekcji, aby udać się do sali katechetycznej celem dyskusji. Pod zakrytą stał samochód cywilny, a w przedsiönku świątyni kilkunastu funkcjonariuszy SB, którzy nieodpo-

wiednio się zachowywali. Jeszcze na placu przykościelnym kilku cywilnych funkcjonariuszy napadło na p. Lenkiewicza ciągnąc go siłą. Ojciec Józef Szańca usiłował osłaniać A. Lenkiewicza, gdyż bał się, że go uderzą, co też się stało. Po drugiej stronie ulicy Kruczej napastnicy użyli gazów łzawiących w aerozolu, Ojca Szańca przewrócili, bili, kopali i stłukli mu okulary. Bili i kopali także innych ludzi. Gdy Ojciec Józef Szańca upadł, p. Lenkiewicza wsadzono do czernego cywilnego fiata, który odjechał szybko razem ze stojącym za nim drugim samochodem cywilnym. Wychodzący z kościo-

ła jako jeden z ostatnich, brat A. Lenkiewicz, Tadeusz, dowiedział się, że porwany mu brać, zatrzymał przejeżdżającego milicyjny samochód i złożył meldunek o porwaniu. Następnie Tadeusz Lenkiewicz wsiadł do samochodu MO, by pojechać na komisariat przy Jaworowej w celu złożenia zeznań. Tam zostali aresztowani.

Grupa ludzi, świadków zajścia, przysłała do Domu Katechetycznego, z ostawiła swoje adresy i podpisała oświadczenie relacjonujące przebieg zajścia. Po wyjściu z DK pięć osób zostało zatrzymanych, w tym Bogdan Giermek. (...)"
(w/g relacji O. O. Francisz - kanów)

13.XI.85. przed Sądem Rejonowym dla dzielnicy Wrocław-Krzyki odbyła się rozprawa w trybie doraźnym przeciwko Antoniemu Lenkiewiczowi i Bogdanowi Giermkowi. Oskarżono ich, że "wspólnie i w porozumieniu w czynnie chuligańskim wyrządzili szkodę w mieniu państwowym w wysokości ok. 60 tys. złotych dewastując milicyjny samochód, tj. o czyn z art. 212 1 w zw. z art. 59 KK, oraz że umożliwili funkcjonariuszom MO czynności służbowe oraz że pobili milicjantów w czynnie chuligańskim, tj. o czyn z art. 235 w zw. z art. 59 KK". Oskarżycielem był milicjant, świadkami płaczący się w zeznaniach milicjanci.

Tadeusz Lenkiewicz skazano na 1,5 roku więzienia i 120 tys. zł. grzywny.

Bogdana Giermka skazano na 1,5 roku więzienia i 120 tys. zł grzywny.

Antoni Lenkiewicz w trakcie rozprawy zemsta i nieprzytomny został zabrany z sali sądowej do szpitala więziennego, gdzie stwierdzono niewydolność krążenia. Obecnie w Areszcie Śledczym oczekuje na proces.

ANTONI LENKIEWICZ (syn Zygmunta) - doktor nauk prawnych i magister wydziału filozoficzno-histerycznego, urodził się 25. X.1934 roku w Ostrołęce.

Od najmłodszych lat związany był z działalnością nieależną. W roku 1951 - jako 17-letni chłopiec został skazany na 12 lat więzienia za przynależność do Związku Skautów Polski Walczącej, pod zarzutem, że "siła i przemocą usiłował obalić ustrój Polski Ludowej". Jako więzień pracował w kopalniach, kamieniołomach i przy budowie Pałacu Kultury w Warszawie.

W 1956 r. został zwolniony z więzienia na podstawie amnestii i niezwłocznie rozpoczął studia na Wydziale Prawa przy Uniwersytecie Wrocławskim. Był współtwórcą Akademickiego Ruchu Harcerskiego. Później prowadził tzw. "Eweks" - eksperyment wrocławskich kuratorów sądowych którego celem była redukcja nieletnich przestępców. Działalność ta została przerwana po sfinansowanym procesie karnym, następnym wyrokiem - 2,5 lat więzienia.

Przed sierpniem 1980 współdziałał z opozycją i publikował artykuły w wydawnictwach poza cenzurą. Od pierwszych dni września 1980 r. aktywnie działał w "Solidarności". Jest członkiem Zarządu Regionu Dolnośląskiego "S", był delegatem na I Krajowy Zjazd NSZZ "Solidarność". Podczas głódówki we wrocławskiej lokomotywowni w październiku 1980 był rzecznikiem i doradcą kolejarzy.

W lecie 1981 r. podczas buntu więźniów, uczestniczył w podpisaniu porozumienia dotyczącego zmian i polepszenia warunków odbywania kar w więzieniach PRL. Od 13.XII.1981 do 23.XII.1982 był internowany. Po zakończeniu internowania rozpoczął działalność oświatową wygłaszając w kościołach prelekcje historyczne. W maju

Antoni Lenkiewicz z rodziną

1984 ukazała się w drugim obiegu książka Antoniego Lenkiewicza "Józef Piłsudski - Życie - Myśli - Czyny".

Od 1983 roku kilka razy był zatrzymywany na 48 godzin. Od kilku lat cierpi na chorobę wieńcową serca i nieżył żołądka. Cierpi na nasilającą się w ostatnich latach chorobę oczu. Jest ojcem 18-letniej Agaty, uczennicy III klasy LO. Jego żona, Danuta, pracuje jako radca prawny.

TADEUSZ LENKIEWICZ s. Zygmunta ur. 29.X.1931 r. w Ostrołęce, mgr chemii. W 1951 r. zdał maturę w Liceum Ogólnokształcącym w Pasłęku woj. olsztyńskie. Po maturze zgłasza się na apel władz oświatowych do pracy nauczycielskiej (na wsi). Przez 3 lata jest nauczycielem fizyki i chemii w Jelonek pow. Pasłęk. W tym czasie zostaje aresztowany i skazany jego młodszy brat Antoni. Tadeusz mimo wielkiego oddania służbie nauczycielskiej jest szykanowany. Kolejno w latach 1952 i 1953 stara się dostać na studia, zdaje egzamin wstępny na Politechnikę Gdańską, jednak opinia jaką Mu wystawiają władze powoduje nie przyjęcie na studia. Tadeusz wyjeżdża do Wrocławia, przez rok pracuje jako robotnik w Fabryce Farb i Lakierów. W 1955 r. dostaje się na studia na Wydz. Mat.-Fiz.-Ch m. Uniwersytetu

1960 r. Na studiach w latach 1958-60 działa w Akademickim Ruchu Harcerskim (w EWLEK-sie - reedukacja nieletnich przestępców). Po ukończeniu studiów podejmuje pracę jako asystent na Wydz. Farmaceutycznym Akademii Medycznej we Wrocławiu.

W 1962 r. żeni się, trudna sytuacja rodzinna zmusza go do porzucenia pracy naukowej i przejścia do pracy bardziej intrynatnej. Kolejno pracuje: w Herbapolu, w Oławie w Zakładach Tworzyw Sztucznych, w Polifarbie (Wrocławska Fabryka Farb i Lakierów).

Żona jego, Rozalia, jest i zawsze była na wyłącznym utrzymaniu męża. Ma obecnie 54 lata, jest schorowana i nie może podjąć żadnej pracy zarobkowej.

Córka, Teresa, lat 22 od dzieciństwa wątła i chora na serce, pracuje w Urzędzie Pocztowym w kasie. Ostatnie przeżycia związane z aresztowaniem i skazaniem ojca powodują u Niej częste omdlenia i brak koncentracji, co praktycznie uniemożliwia wykonywanie odpowiedzialnej pracy. Tadeusz Lenkiewicz od lat choruje na przewlekłe

BOGDAN GIEMEK (syn Stefana) ur. 12.V.1959 roku we Wrocławu - wiu, jest absolwentem Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej, kierunku filozofia przyrody Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego w Lublinie. Był działaczem opozycyjnym "ROPCIO" w Lublinie. Od 13.XII.1931 do września 1982 - ukrywał się. Kilka razy był zatrzymywany na 48 godzin.

Jest kawalerem. Mieszka we Wrocławiu wraz z rodzicami: Marią i Stefanem oraz młodszym bratem Wacławem (absolwent Politechniki Wrocławskiej). Oboje rodzice pracują. Ojciec - st. technolog - Poznańskie Zakłady Przemysłu Poligraficznego, Oddział we Wrocławiu, matka - WSS "Społem", Oddział produkcyjnej piekarskiej.

JAN BOROWIEC. W dniu 30.IX.85. SB znalazła podczas przeszukania w garażu domku jednorodzinnej w ul. Borowca uszkodzoną offsetową maszynę drukarską. Jednocześnie w mieszkaniu J. Borowca zatrzymano mężczyznę, który twierdził, że jest technikiem-poligrafem i został sprowadzony w celu naprawy maszyny. Dr Borowca aresztowano twierdząc, że skrał on maszynę z państwowej instytucji (maszyna waży ok. 1,5 tony). Przedstawiono mu zarzut z art. 208 w zw. z art. 201 KK, o kradzież zuchwałą mienia społecznego znacznej wartości. Funkcjonariusze MSW nie tają, iż zdają sobie sprawę, że offset był składowany u dr Borowca przez jedną z niezależnych oficyn wydawniczych i o żadnej kradzieży popełnionej przez J. Borowca nie może być mowy. Przedstawiony zarzut jest jedynie formą szantażu wobec aresztowanego, który odmawia zeznań, a tym bardziej ujawnieniu personaliów osób, które maszynę składowały.

Jan Borowiec urodził się w 1935 r., jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 13 i 8 lat. Uczęszczał do szkoły w Wałbrzychu, po jej ukończeniu, w 1953 r. jako wybitnie uzdolniony został skierowany na studia do ZSRR. W roku 1958 ukończył Wydział Matematyczno-Mechaniczny Uniwersytetu Leningradzkiego. W tym samym roku podjął pracę w Zakładzie Aparatów Matematycznych PAN, przemianowanym później na Instytut Maszyn Matematycznych PAN.

Od 1984 r. pracuje w Instytucie Podstaw Informatyki PAN. Od roku 1963 jest kierownikiem samodzielnych zespołów zajmujących się problematyką translatorów. Udaje mu się wraz z zespołem opracować jeden z niewielu w świecie systemów wytwarzania translatorów oparty o formalną definicję języka źródłowego. Bezpośrednie zaangażowanie w problemy praktyczne informatyki (w 1978 r. nagroda Ministra za zasługi w rozwoju przemysłu maszynowego) powoduje, że dopiero w 1982 r. znajduje czas na podsumowanie dorobku naukowego w pracy doktorskiej "System produkcji translatorów COPI". Pracę władze UW uznają za wybitną, dyskutowana jest możliwość potraktowania jej jako habilitacyjnej. J. Borowiec zaproszony do pracy w Uniwersytecie w Karlsruhe przez światowej sławy informatyka prof. Goose odkłada wyjazd, by zakończyć prowadzone dla potrzeb polskiego przemysłu prace. W tym czasie nastąpiło jego aresztowanie. Przebywa obecnie w mokotowskim więzieniu.

IZABELA JAROSIŃSKA, ur. w 1945 r. Ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim. Od 1970 r. jest członkiem pracowni literatury romantycznej Instytutu Badań Literackich Polskiej Akademii Nauk. Do 1975 roku współredagowała pis-

mo Instytutu "Biuletyn Polonistyczny" i później roman-tyczną serię Obrazu Literatury Polskiej. Jest autorką opraco- wań redakcyjnych, indeksów, doboru ilustracji do książek naukowych wydawanych przez PWN i PIW. Dla serii Biblioteka Ro- mantyczna wydawanej przez WL przygotowuje tom "Kuchnia pol- ska i romantyczna". Brała ud- ział w sympozjach naukowych - m.in. Literatura polska wobec rewolucji, Dwieście lat teatru zawodowego w Krakowie. Jest au-

torka artykułów o literaturze i teatrze. Przez ostatnie lata społecznie pracowała w Pryma- sowskim Komitecie Charytatywno- Społecznym (dawniej: Prymasow- ski Komitet Pomocy Osobom Poz- bawionym Wolności i Ich Rodzi- nom).

Aresztowana 26 września 1985 r. pod zarzutem wchodze- nia w porozumienia z osobą w działającą na rzecz obcej or- ganizacji w celu działania na szkodę interesów politycznych PRL.

CZESŁAW BIELECKI, ur. w 1948 r. Absolwent Liceum im. J. Sło- wackiego w Warszawie i Szcze- powy tamentejszej drużyny har- cerskiej.

Studia na Wydziale Architek- tury PW ukończył w 1973 r. Za

dyplom pod kierunkiem prof. Wejcherta - "Centrum i sieć u- sługowa Jastrzębia" - otrzymał nagrodę im. Skrypija i Nowic- kiego. W okresie studiów wyg- rał konkurs i zrealizował pro- jekt Kwatery Armii Krajowej - XXX "Żywicieli" na Cmentarzu Wojskowym. Po dyplomie podjął prace w biurze projektów "Bis- typ", a następnie w "Interpro- jekcie". Brał udział zdobywa- jąc nagrody i wyróżnienia w licznych konkursach urbanis- tycznych i architektonicznych m.in. na Muzeum Sztuki Współ- czesnej w Łodzi, na Operę Gdańską, na Halę Sportową w Szczecinie i na Rewaloryzację Śródmieścia Łodzi. Wiele lat był redaktorem miesięcznika "Architektura", gdzie publiko- wał cykl artykułów pt. "Ciąg - łość w Architekturze". Autor sztuki dramatycznej publikowa- nej w miesięczniku "Odra" i artykułu "Zdepczemy osiedla i trawniki" w "Polityce". Studio- wał także w PWSF w Łodzi koń- cząc studium scenariuszowe pod kierunkiem reżyserów B. Michał- ka i A. Wajdy. Rozpoczął pracę doktorską na Wydziale Architek- tury.

Założyciel i kierownik gru- py "Dom i Miasto". Delegat SARP na Międzynarodowy Zjazd Unii Architektów "UIA" - gdzie wygłosił referat. Jest utalen- towanym grafikiem-plakacistą, autorem licznych projektów w zakresie form przemysłowych, architektury wnętrz i domów in- dywidualnych.

Aresztowany po bestialskim pobiciu 13 kwietnia 1985 r., przebywa w areszcie śledczym przy ul. Rakowieckiej 37, os- karżony o pełnienie kierowni- czej funkcji w tajnym związku i wchodzenie w porozumienie z osobą działającą na rzecz ob- czej organizacji w celu działa- nia na szkodę interesów poli- tycznych PRL.

dr ZYGMUNT TURŁO

Studiował astronomię na Wydziale Mat-Fiz-Chem UMK w Toruniu. Doktorat /Interferometryczne badania radiowych centrów aktywnych na Słońcu/ obronił w 1965 r. Pracował na stanowisku adiunkta w Pracowni Astrofizyki I CAMK. Łącząc talenty eksperymentalne z głęboką wiedzą teoretyczną uzyskał badając różnice polaryzacji promieniowania gwiazd wyniki budzące duże zainteresowanie środowiska naukowego. Kierował budową 32-metrowego radioteleskopu RT-3. Po wystąpieniu na rzecz jego uwolnienia środowisk naukowych uchylono wobec niego areszt tymczasowy. Złożył zeznania.

dr LESZEK ZALESKI

Ukończył studia na Wydziale Mat-Fiz-Chem UMK w Toruniu. w 1958 r. Pracując jako nauczyciel obronił w 1975 r. pracę doktorską w zakresie mechaniki nieba. Ostatnio pracował w Centrum Kształcenia Ustawicznego w Toruniu oraz prowadził zajęcia z dydaktyki astronomii w UMK w Toruniu. Alpinista - uczestnik wyprawy w Hindukusz w 1977 r. /wejście na Noszak/ i na Spitsbergen w 1979 r.

Był przedstawicielem środowiska nauczycieli w MKZ NSZZ "Solidarność". Po 13.XII.81 r. ukrywał się przez ponad 10 miesięcy. Został zwolniony w pracy i zawieszony w prawie wykonywania zawodu nauczyciela na okres 3 lat. Mimo poręczeń złożonych przez jego promotora prof. Iwanowską oraz Zarząd Klubu Wysokogórskiego pozostaje w areszcie. Poza stwierdzeniem, że właściciel mieszkania nie wiedział nic o przygotowywanej emisji telewizyjnej, odmówił składania jakichkolwiek wyjaśnień. Żonaty, ma dorosłego syna. Cierpi na chorobę wrzodową. Ponieważ nie widzi na lewe oko, przeżywał ostatnio na rencie. Złe odżywienie i fatalne oświetlenie celi powodują zagrożenie drugiego oka.

dr. L. Zaleski

J. Borowiec

B. Giermek

Torun

Na 20.01.86 zapowiedziano rozprawę przeciwko dr hab. Janowi Hanaszowi, dr Zygmuntowi Turło i dr Leszkowi Zaleskiemu - naukowcom z Centrum Astronomicznego im. Mikołaja Kopernika, oraz Piotrowi Łukaszewskiemu, technikowi z ZWCH Elana. Oskarżeni są oni z art.278 oraz 282a o to, że przy pomocy urządzeń nadawczych prowadzili działalność mającą wywołać niepokój publiczny lub rozruchy. Sprawa przedstawiała się następująco:

26.09.85 r. SB zatrzymała J.Hanasza, Z.Turłę i L.Zaleskiego wraz z urządzeniem służącym do generowania napisów w telewizyjnym pasmie częstotliwości. Działo się to w mieszkaniu nieobecnego w tym czasie P.Łukaszewskiego. Urządzenie złożone z komputera 2x Spektrum, układu synchronizującego komputer z sygnałem miejscowej telewizji oraz generatora wysokiej częstotliwości o mocy ok.10W posłużyło oskarżonym do wygenerowania napisów nawołujących do bojkotu wyborów. Wszyscy trzech aresztowano. Aresztowano również właściciela mieszkania, który wieczorem powrócił do domu. Zgodnie ze złożonymi przez L.Zaleskiego wyjaśnieniami, P.Łukaszewski nie znał pozostałych oskarżonych i nie wiedział o planowanej emisji. Pomimo tego oświadczenia, któremu nie przeczą zgromadzone materiały dowodowe, P.Łukaszewski przetrzymywany jest w areszcie, zapewne w zemście za jego działalność w ZWCH Elana, gdzie był aktywnym członkiem "Solidarności" oraz członkiem Rady Pracowniczej.

doc.dr hab. JAN HANASZ

Urodził się w 1934 r. w Poznaniu. Studia na Wydziale Mat-Fiz-Chém w Uniwersytecie M.Kopernika w Toruniu ukończył w 1955 r. Podjął pracę w Zespole Budowy Centralnego Obserwatorium Astronomicznego, przemianowanym następnie na Zakład Astronomii PAN, a później na Centrum Astronomiczne im. M.Kopernika. Od 10.07.81 r. do chwili aresztowania był kierownikiem Pracowni Astrofizyki I. Pracę doktorską na temat analizy pasma międzygwiazdowego 4430 Å obronił w 1963 r. W roku 1980 przedstawił pracę habilitacyjną /Badanie wybuchów promieniowania słonecznego i szumów jonosferycznych w zakresie 0,5 - 6 MHz/. Od początku lat 70-tych jest kierownikiem zespołu przygotowującego pierwszy polski ekspe-

ryment kosmiczny "Interkosmos - Kopernik 500". Eksperyment polegał na umieszczeniu na orbicie zbudowanego przez zespół dr Hanasza radiospektroskopu w celu badania propagacji fal elektromagnetycznych w kosmosie oraz pomiar polaryzacji i średnicy wybuchów słonecznych.

Warto zauważyć, że osiągnięcia polskich uczonych w ramach programu Interkosmos, a więc właśnie dr Hanasza eksponował gen. Jaruzelski w czasie swojego wystąpienia w ONZ. 11.XII.81 dr Hanaszowi przyznano I-szą nagrodę zespołową PAN i Akademii Nauk ZSRR za udział w programie Interkosmos. W czasie oficjalnej uroczystości wręczenia nagród dr Hanasz odmówił przyjęcia nagrody motywując to swoim oburzeniem wobec wprowadzenia w Polsce stanu wojennego. Ostatnio doc. Hanasz pracował nad realizacją międzynarodowego eksperymentu kosmicznego /badanie polaryzacji i samoistnej generacji promieniowania jonowego/. Udział J. Hanasza w realizacji eksperymentu, w który włożono dotąd 43 mln zł, jest jak to określa dyrekcja CAMK niezbędny. Rada Naukowa CAMK wystąpiła do RK PRON o uwolnienie za poręczeniem doc. Hanasza. Z podobnym wnioskiem wystąpiła prof. Iwanowska, czł. rzeczywisty PAN i promotor doc. Hanasza. Doc. Hanasz przebywa obecnie w więzieniu w Bydgoszczy. W śledztwie odmówił złożenia jakichkolwiek wyjaśnień. Jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci.

MAREK ADAMKIEWICZ, ur. w 1957 r. Absolwent matematyki WSP w Szczecinie. Niezależny działacz studencki. Przed Sierpniem 1980 - jeden z inicjatorów i rzecznik Studenckiego Komitetu Solidarności we Wrocławiu, gdzie wówczas studiował. Represjonowany wielokrotnie za tę działalność (m.in. kilkakrotnie pobity przez funkcjonariuszy MO), relegowany w 1978 r. z uniwersytetu. Powrócił na studia po Sierpniu, na mocy Porozumienia Gdańskiego. Aktywny działacz Niezależnego Komitetu Założycielskiego w WSP w Szczecinie, później członek Komisji Uczelnianej, delegat na Zjazd NZS w Krakowie. Po 13 XII.1981 r. zawieszony w prawach studenta, później internowany w Wierzchowie i Strzeblinku. Po ukończeniu studiów powołano go do Szkoły Podchorążych Rezerwy w Bemowie Piskim k. Orzysza. 7 września 1984 roku po raz pierwszy złożył oświadczenie o odmowie złożenia przysięgi wojskowej z powodu niezgodnego z jego sumieniem, przekonaniem politycznymi i religijnymi brzmienia roty przysięgi. Chodziło szczególnie o fragmenty dotyczące obrony władzy ludowej i wierności rządowi PRL oraz sojuszu polsko-radzieckiego. Usunięty z SPR, wysłany do odbycia zasadniczej służby wojskowej w jednostce remontowo-budowlanej w Jarominie k. Trzebiatowa. Tam - nadal namawiany do złożenia przysięgi - ponownie, dwukrotnie odmawia. Został aresztowany i przewieziony do aresztu śledczego w Koszalinie, a następnie - w Szczecinie. 18 grudnia 1984 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy skazał go na 2 i pół roku pozbawienia wolności. Protestując przeciwko wyrokowi 20 osób podjęło w Podkowie Leśnej głodówkę która dała początek ruchowi "Wolność i Pokój".

WOJCIECH JANKOWSKI

"Odmawiam pełnienia służby wojskowej, gdyż służby takiej po prostu pełnić nie mogę. Jestem przeciwny stosowaniu przemocy. Uważam, że przemoc jest złem, które częściowo można usprawiedliwić tylko wtedy, gdy jest jedyną możliwą formą samoobrony. Jak zaprzysiężony żołnierz byłbym zobowiązany do wykonywania wszelkich rozkazów, również takich, których w żadnym wypadku nie mógłbym wykonać. /.../.

Chcąc pogodzić w jakiś sposób własne przekonania z ciążącym na mnie obowiązkiem wnoszę niejednokrotnie o umożliwienie mi odbycia służby zastępczej w formie każdej pracy nie narażającej mnie na utratę zdrowia lub życia, bez przeszkolenia militarnego. I choć od 5 tygodni przebywam w areszcie, choć teraz odpowiadam z ławy oskarżonych, proszę również Sąd o umożliwienie mi odbycia służby zastępczej" (Wojciech Jankowski przed Sądem Marynarki Wojennej w Gdyni, 23. XII.1985 r.).

Przed Sądem Marynarki Wojennej w Gdyni, osławionym ferowaniem drakońskich wyroków w czasie stanu wojennego, stanął 23. XII. za odmowę służby wojskowej 21-letni nauczyciel szkoły podst. nr 67 w Gdańsku, uczestnik ruchu "Wolność i Pokój", Wojciech Jankowski. /.../. Wyrok: 3,5 roku.

W październiku 1985 Jankowski odesłał do MON wraz z dwudziestu kilku uczestnikami ruchu "WP" swoją książeczkę wojskową na znak solidarności z więzionym za odmowę złożenia przysięgi Markiem Adamkiewiczem. Sam powołany w listopadzie do wojska konsekwentnie służby odmówił, za co 15.XI.85 r. został aresztowany. W czasie oczekiwania na proces wytoczono ru dodatkowo sprawę za umyślną pozbycie się dokumentu wojsko-

wego i odmowę odebrania karty poborowej (kolegium w Sopocie skazało go na 3 miesiące bezwzględnego aresztu), po czym po kilku dniach stanął przed Sądem Marynarki Wojennej. Cze-ka go więc łącznie 3 lata i 9 miesięcy więzienia.

W uzasadnieniu wyroku se-dzia Andrzej Grzybowski stwier-dził, że wymiar kary podyktowa-ny był dużą społeczną szkodli-wością czynu i wzrastającą je-go częstotliwością na terenie objętym przez Sąd Marynarki Wojennej w Gdyni /.../.

Za TM nr 152

TADEUSZ MARKIEWICZ, ur. w 1947 r. Od 1963 r. pracuje jako e-lektromonter w PKP. Działa społecznie w ZMS i PZPR do wy-darzeń w Gdańsku w 1970 r. W latach siedemdziesiątych pro-wadzi zajęcia z młodzie-żą. Pracuje w PTTK i OHP. Po ukończeniu Politechniki War-szawskiej (Instytut Transportu) pracuje w Centralnym Ośrodku Badań i Rozwoju Techniki Kolej-nictwa a od 1975 r. w Przedsię-biorstwie Instalacji Budownic-twa w Warszawie w dziale Stud-

ialno-projektowym. Opracowuje nowe rozwiązania instalacji e-lektrycznych w budownictwie. Od 1983r. pracuje w Zakładach

Wytwórczych Aparatury Wysokie-go Napięcia "ZWAR" na stanowis-ku konstruktora. W roku 1984 zostaje członkiem Zrzeszenia Prywatnego Transportu Osobowe-go i podejmuje pracę taksówka-rza.

W 1980 r. zostaje przewod - niczącym Zakładowej Komisji NSZZ "Solidarność" w PIB. Jest członkiem Samorządu Pracowni - czego i delegatem na zjazd Re-gionu Mazowsze. Pracuje w Ko-misji Koordynacyjnej Budownic-twa przy R. Mazowsze. Interno-wany w sierpniu 1982 r., a-resztowany w październiku, w marcu 1983 został skazany na 1 rok i 8 miesięcy (w zawiesz-e-niu) za kolportaż "Tygodnika Mazowsze" i Wydawnictw NOWA. Po-nownie aresztowany w maju 1985 r. zostaje oskarżony o druk nielegalnych wydawnictw. Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

JACEK SZYMANDERSKI, ur. w 1945 r. Ukończył studia na Wydziale Socjologii Uniwersytetu Warsza-wskiego. Pracował w Instytucie Filozofii i Socjologii Polskiej Akademii Nauk. Obecnie pracownik Instytutu Historii PAN. Członek Polskiego Towar-zystwa Socjologicznego i Pol-skiego Towarzystwa Historycz - nego. Jeden z założycieli NSZZ "Solidarność" region Mazowsze, uczestniczy w pracach MKZ-tu.

Na pierwszym Zjeździe Delegatów Regionu Mazowsze zostaje wybrany członkiem Zarządu Regionu i delegatem na Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "S" w Gdańsku. Zajmuje się sprawami informacyjnymi i sprawami gospodarczymi.

Internowany 13 grudnia 1981 r. przebywał w obozach: Białołęka, Żałęże i Kielce. Jeden ze współzałożycieli Komitetu Obywatelskiego przeciw Przemocy powstałego w 1984 r. po zamordowaniu ks. Jerzego Popiełuszki. Sygnatariusz listu petycji do Sejmu w sprawie statusu więźnia politycznego. Wielokrotnie zatrzymywany i przesłuchiwany. Aresztowany 18.XII.1985 r. w związku z działalnością w Radzie Parafialnej środowiska byłych internowanych i więźniów politycznych. Jest żonaty, ma kilkunastoletnią córkę.

JANUSZ BARGIEŁ, ur. w 1951 r. Absolwent Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego. Pracował w Zarządzie Regionu Podbeskidzie NSZZ "Solidarność". Internowany 13.XII.1981 r., po wyjściu

na wolność bezskutecznie poszukiwał pracy. Pracował dorywczo m.in. jako ratownik na kąpielisku miejskim. W maju 1983 r. skazany przez Kolegium d/s Wykroczeń na miesiąc aresztu za ułożenie krzyża kwietnego.

We wrześniu 1985 r. został aresztowany za pełnienie kierowniczej funkcji w zdelegalizowanym związku. Jest żonaty, ma dwoje dzieci.

TERESA SZOPÓWNA, ur. 1933 r. Przez 30 lat pracowała w Polskim Radiu - była jednym z najlepszych realizatorów dźwięku w rozgłośni warszawskiej. Aktywnie działała w "Solidarności". 13 grudnia 1981 r. została pozbawiona pracy. Obecnie jest na rencie. Aresztowana 17.IV.1985 r. pod zarzutem udzielania pomocy Tadeuszowi Jedynakowi przebywa w areszcie śledczym na Rakowieckiej. Ciężko chora w więzieniu nie może kontynuować kuracji.

MARIAN TERLECKI, ur. 1952 r. Do sierpnia 1980 roku - redaktor i reportażysta w Ośrodku Telewizji Polskiej w Gdańsku. Po Sierpniu '80 - jeden z założycieli Biura Informacji Prasowej NSZZ "Solidarność" przy Komisji Krajowej w Gdańsku (kierownik Agencji Radiowo-Telewizyjnej BIP "S"). Po 13 grudnia 1981 ukrywał się. Po wyjściu na powierzchnię przez długi czas bezrobotny. Od roku 1984 - współpracownik Diecezjalnego Ośrodka Duszpasterskiego "Video" przy Kościele XX. Pallotyńów w Gdańsku-Wrzeszczu, główny animator działalności oświatowej i kulturalnej tego ośrodka. Aresztowany 25 maja 1985 roku w Warszawie pod kryminalnym zarzutem kradzieży sprzętu video. Mimo udowodnienia przez Ks.Ks. Pallotyńów, iż zakwestionowany sprzęt był ich własnością. Terlecki jest przetrzymywany w areszcie śledczym na ul. Rakowieckiej w Warszawie do chwili obecnej. Żonaty. Kilka dni po aresztowaniu urodziło się jego drugie dziecko.

Dorobek twórczy:

Tomasz Lengrenem) - historia Postawienia Pomnika Poległych Stoczniovców w Gdańsku. Nagroda Złotego Lajkonika 1981 na Festiwalu Filmów Krótkometra - żowych w Krakowie; "Pan da się swojemu ludowi" (wspólnie z Adamem Kinaszewskim) - reportaż z odsłonięcia Pomnika Poległych Stoczniovców w grudniu 1980 roku. II nagroda na Ogólnopolskim Przeglądzie Filmów Telewizyjnych w Gdańsku w 1981 r. "Ksiądz Jerzy"; około 20 filmów o tematyce kulturalnej i religijnej nakreconych dla

now w Gdańsku.
Książki: "Poszukiwany" - wydany w niezależnym obiegu zapis okresu ukrywania się po 13 grudnia 81; "Každy może być Wałęsą" (wspólnie z Antonim Pawlakiem) - reportaż o reakcjach społecznych na przyznanie Lechowi Wałęsie Pokojowej Nagrody Nobla w 1983 r., wydany w obiegu niezależnym.
Przeciwno aresztowaniu Mariana Terleckiego protestowały, m.in., gdańskie srodo - wiska twórcze i dziennikarskie.

Lista więźniów politycznych

1. Adamkiewicz Marek, Szczecin, matematyk
2. Andruchowicz Bogusław, Toruń, prac. techn. UMK
3. Arancz Zdzisław, Gdańsk, prac. budowlany
4. Augustyniak Pyszard, Białystok, taksówkarz
5. Balk Jacek, Gdańsk, nauczyciel
6. Baranowski Waldemar, Radom, robotnik
7. Bargieł Janusz, Bielsko-Biała, prawnik
8. Bartoń Mieczysław, Łaziska k. Zamościa, technik
9. Bartosiewicz Jacek, Warszawa, student PW
10. Bazyluk Barbara, Białystok
11. Berdychowski Zygmunt, Kraków, student UJ
12. Bereda Andrzej, Starachowice, student KUL
13. Beszta-Borowski Jan, Uhowo k. Białegostoku, rolnik
14. Bielawski Edward, Głuszycza k. Wałbrzycha
15. Bielecki Czesław, Warszawa, architekt
16. Biesiekierski-Pomian Witold, Warszawa, rencista
17. Bogacz Zbigniew, Jawiszowice k. Oświęcimia, inżynier
18. Borowiec Jan, Podkowa Leśna, matematyk
19. Broniarek Emil, Ursus, robotnik
20. Bujak Adam, Kraków, student AE
21. Bujak Bogdan, Ursus, inżynier
22. Chechłacz Robert, Grodzisk Maz., uczeń Z.S.Z.
23. Cedrych Walenty, Gdańsk
24. Chmielewski Jan, Płock
25. Chojnicki Krzysztof, Gdańsk
26. Czajkowska Teresa, Szubin, nauczycielka
27. Czarnuch Bronisław, Wieluń, kierowca
28. Dąbrowski Zbigniew, Gdańsk, spawacz
29. Dronicz Stanisław, Warszawa, inżynier, emeryt, oficer WP
30. Duda Czesław, Katowice, inżynier
31. Derkowski Kazimierz, Malbork
32. Dziadko Bogusław, Katowice, górnik
33. Dziuba Krzysztof, Kazanów Nowy k. Końskich, stud. KUL
34. Fedak Lech, Elbląg
35. Filipczyk Andrzej, Rzeszów
36. Folcyn Leszek, Nysa
37. Frankiewicz Maciej, Poznań
38. Frańczyk Jacek, Rzeszów, kierowca
39. Frasyniuk Władysław, Wrocław, kierowca
40. Frączyk Jan, Bielsko-Biała,

41. Frąk Paweł, Lublin, robotnik
42. Gabanowicz Michał, Wrocław, biolog
43. Gaj Tadeusz, Piotrowice, rolnik
44. Giermek Bogdan, Wrocław
45. Gógiel Bartłomiej, Lublin, górnik
46. Gniełka Alfred, Mysłowice, górnik
47. Gogacz Marek, Warszawa
48. Golda Alfred, Pszczyna, górnik
49. Galiński Krzysztof, Gdańsk, ucz. LO
50. Goliński Jacek, Słupsk
51. Gołab Jan, Podkowa Leśna, nauczyciel
52. Goździk Dariusz, Gdańsk
53. Górski Andrzej, Pruszków, kierowca
54. Grabarczyk Antoni, Gdańsk
55. Grabowski Mirosław, Gdańsk
56. Grzesiński Mirosław, Poznań
57. Grządzielski Henryk, Słupsk
58. Grządzielski Józef, Słupsk
59. Grzybowski Jarosław, Gdańsk
60. Guś Bogdan, Bydgoszcz, techniczny
61. Haćysz Adam, Gdańsk
62. Hanasz Jan, Toruń, astrofizyk
63. Hańbicki Krzysztof, Rzepin
64. Hejmanowska Stefania, Gorzów Wlkp. technik chemik
65. Iwanek Zdzisław, Gdańsk
66. Iwanowicz Piotr, Gdańsk
67. Jagodziński Ryszard, Gdańsk
68. Jałosiński Marek, Katowice, inżynier
69. Janiszewski Michał, Warszawa,
70. Jarczewski Andrzej, Gliwice
71. Jaros Zbigniew, Dąbrowa Górnicza
72. Jarosińska Izabela, Warszawa
73. Jaskólski Tadeusz, Bydgoszcz
74. Jaworski Krzysztof, Pruszków, technik
75. Jaworski Seweryn, Warszawa, hutnik
76. Jedynak Tadeusz, Żory
77. Jurkiewicz Jerzy, Głogów, elektryk
78. Juszek-Paźubska Ewa, Piotrków Tryb. adwokat
79. Kakietek Jarosław, Warszawa
80. Kalinowski Tomasz, Gdańsk
81. Kamiński Marek, Przemysł
82. Kapczyński Piotr, Gdańsk
83. Kapsa Jarosław
84. Karpiński Andrzej, Warszawa
85. Karyś Andrzej, Kielce
86. Karyś Janusz, Kielce, inż. mech.
87. Kaucz Grzegorz, Olsztyn, lekarz
88. Kołodziej Tomasz, Warszawa
89. Konieczna Anastazja, Wrocław
90. Korczowski Zbigniew, Lubin, górnik
91. Kosacz Jerzy, Kwidzyn, rzemieślnik
92. Kosiak Lech, Gdańsk
93. Kot Grzegorz, Toruń, student UMK
94. Kotowski Stanisław, Warszawa, inżynier
95. Kotzbach Roman, Bydgoszcz, lekarz
96. Koziółek Jan, Toruń, robotnik
97. Kralczyński Andrzej, Bielsko-Biała, inżynier
98. Krasowski Edmund, Elbląg
99. Król Krzysztof, Warszawa
100. Kruk Sławomir, Rzeszów, student
101. Krzyżński Andrzej, Konin, mechanik
102. Kuchciński Marek, Przemysł
103. Kucyk Małgorzata, Zamość, listonoszka
104. Kuczyński Andrzej, Białystok
105. Kulczyk Marek, Piaseczno k. Warszawy, stud. UW
106. Kulecki Marian, Skarżysko
107. Kupczyk Ryszard, Knurów
108. Kwiatkowski Andrzej, Zawadzkie
109. Langer Jerzy, Wałbrzych, technik
110. Langner Franciszek, Piła
111. Lasek Marian, Starachowice
112. Lenkiewicz Antoni, Wrocław, historyk
113. Lenkiewicz Tadeusz, Wrocław
114. Lesisz Włodzimierz, Bytom, matematyk
115. Lewandowski Zbigniew, Barczewo, kolejarz
116. Lipko Wiesław, Zamość, lekarz

117. Lis Bogdan, Gdańsk, technik
118. Łapiński Paweł, Warszawa
119. Łucarz Marek, Kraków
120. Łukasiewicz Szymon, Poznań, student
121. Łukaszewski Piotr, Toruń, technik
122. Łupanow Tomasz, Grodzisk, uczeń ZSZ
123. Maksim Wiesław, Białystok
124. Małodobry Adam, Gorzów Wlkp.
125. Markiewicz Tadeusz, Warszawa, inżynier
126. Marzec Lesław, Ruda Śl.
127. Matejczuk Stanisław, Katowice, student KUL
128. Michałowski Andrzej, Gdańsk
129. Michnik Adam, Warszawa, historyk
130. Milewski Piotr, Łomża
131. Mizerski Wiesław, Radom
132. Młodecki Mirosław, Lubin
133. Młynarczyk Ryszard, Jaszturbie
134. Moczulski Leszek, Warszawa, historyk
135. Modzelan Kazimierz, Gorzów Wlkp. tech. mech.
136. Mrowca-Ciułacz Józef, Zakopane
137. Myszka Grzegorz, Warszawa, student PW
138. Myśliwiec Andrzej, Rzeszów, student
139. Nagórski Jerzy, Łódź, inżynier
140. Niemiec Edward, Kraków
141. Nowak Zenon, Gorzów Wlkp.
142. Nowicki Krzysztof, Kalisz
143. Obratański Krzysztof, Sierosławice k. Końskich, nauczyciel
144. Osiak Leszek, Jastrzębie Zdrój
145. Ostrowski Grzegorz, Szczecin
146. Owoc Sławomir, Olsztyn, nauczyciel
147. Paźubiński Jacek, Warszawa
148. Papiernik Tadeusz, Warszawa
149. Parzych Jacek, Gdynia
150. Pastuszewski Bronisław, Bydgoszcz
151. Pastuszewski Stefan, Bydgoszcz, dziennikarz
152. Pietryło Wiktor, Częstochowa, technik
153. Płaza Jan, Zawiercie
154. Podrzycki Daniel, Dąbrowa Górnicza
155. Pokorski Andrzej, Wodzisław Śl.
156. Polański Jerzy, Zamość, narzędziowiec
157. Postawa Edward, Kraków
158. Pracka Anna, Warszawa
159. Pyzio Wiesław, Andrychów, robotnik
160. Radke Andrzej, Poznań, student UAM
161. Rajski Marian, Gdynia, oficer WP
162. Raszewski Józef, Gdańsk
163. Redka Dariusz, Zamość
164. Rękas Małgorzata, Komorów k. Zamościa, pielęgniarka
165. Romanowska Maria, Warszawa, księgowa
166. Różniecki Ryszard, Chrzanów, górnik
167. Rusiński Stefan, Międzylesie k. Wrocławia, elektromonter
168. Rybicki Marian, Gdańsk
169. Rzewuski Piotr, Warszawa
170. Sapięcha Mirosław, Gdańsk
171. Schneider Jerzy, Kwidzyn, mech. samochodowy
172. Serwa Ryszard, Zgorzelec, inżynier
173. Sękowski Andrzej, Sopot
174. Skorenko Danuta, Katowice
175. Słomka Adam, Katowice
176. Słowiński Romuald, Legica, inżynier
177. Sługocki Jacek, Świdnica, elektryk
178. Smulski Andrzej, Gdynia
179. Snop Janusz, Kraków
180. Sobieszek Leszek, Gdańsk
181. Sobótka Helena, Gdańsk
182. Socha Bogdan, Chełm Śl.
183. Sołtys Edward, Katowice, inżynier
184. Sosiński Maciej, Sosnowiec
185. Sroka Roman, Brzózka Królewska (przemyskie), ślusarz
186. Staszewski Grzegorz, Bydgoszcz
187. Stefanicka Helena, Świdnica, laborantka
188. Stolarowicz Ryszard, Elbląg
189. Stopa Janusz, Kraków, towarzysz

190. Supiński Andrzej, Bytom
191. Surdy Grzegorz, Kraków, student
192. Sylwestrzak Mirosław, Wrocław, ślusarz
193. Syska Stanisław, Wrocław
194. Szałek Andrzej, Białogard
195. Szczudłowski Piotr, Gdańsk student KUL
196. Szkutnik Janusz, Rzeszów
197. Szomański Andrzej, Warszawa, historyk
198. Szop Teresa, Warszawa, rencistka
199. Sztark Anna, Białogard
200. Szymaszek Jacek, Warszawa uczeń tech.
201. Śnieg Stanisław, Lubin, emeryt
202. Śreniowski Józef, Łódź, socjolog
203. Tarasiński Tadeusz, Pruszków, tokarz
204. Teliga Józef, Kielce
205. Tempski Maciej, Milanówek mech.samochodowy
206. Tercki Marian, Wałbrzych
207. Terlecki Marian, Gdańsk
208. Tołkoczko Krzysztof, Warszawa, student
209. Truskolaski Maciej, Warszawa
210. Trzpiot Piotr, Kielce
211. Twardowska-Mużacz Maria, Warszawa, architekt
212. Unolt Teresa, Wrocław
213. Wasilewski Wacław, Lubin, biolog
214. Wawryniowicz Ryszard, Wrocław, student
215. Wehrstein Janina, Gdańsk, urzędniczka
216. Węgrzynowski Marek, Wałbrzych, ślusarz
217. Włodyga Ryszard, Zamość
218. Wojtaszek Bolesław, Lubin
219. Woroniecki Włodzimierz, Warszawa
220. Woronko Stanisław, Kętrzyn, rzemieślnik
221. Wójcik Dariusz, Lublin, student KUL
222. Zaleski Leszek, Toruń, fizyk-rencista
223. Zalewski Maciej, Warszawa, filolog
224. Zaręba Jerzy, Szczecin
225. Zawadzki Julian, Lubin
226. Zielinkiewicz Ryszard, Gdańsk
227. Zubko Zdzisław, Gdańsk
228. Zych Sylwester, Warszawa, ksiadz

